

Central- og Østeuropa ud over dem, der nu bliver medlemmer, om Schengensystemet for at sikre kontrol med grænserne, om indsats mod terrorisme og om tredjeländes samarbejde med EU om at begrænse ulovlig indvandring.

For mig betyder sikkerhed og stabilitet nogle gange det modsatte af tryghed og orden. F.eks. betyder fastholdelse – man kan kalde det orden – af ulige handelsforhold, fastholdelse af en ulige social og økonomisk orden, masseudvandring – den være sig økonomisk eller politisk eller socialt betonet. Den bedste sikring, EU kan få, er at være med til at lave ændringer, drastiske ændringer af de sociale, økonomiske og politiske forhold i tredjelände.

Det fører så over i den tredje hovedprioritering, de ti nye medlemslande og deres tilpasning og integration i Unionen. For her er der tale om en envejsforestilling i udpræget grad. De nye lande skal tilpasse sig Unionens markedsøkonomi. De mange direktiver og forordninger sørger for de store omstillinger af de statslige og private måder at fungere på, så disse lande kan leve op til EU-kravene.

Befolkningerne i disse lande har allerede i adskillige år måttet stå model til barske sociale og økonomiske omlægninger i deres lande. Så barske betingelser, at det må betvivles, at de gamle EU-politikere, hvad enten der er tale om regeringschefer, Europa-Kommissionen eller embedsmændene i EU, nogen sinde ville turde foreslå endstige gennemføre bare noget lignende i deres egne lande. Og så kan man oven i købet ikke forstå, lader det til, den folkelige utilfredshed, der er med EU i mange af landene.

Oven i disse mange sociale og økonomiske tilpasninger må de ti landes regeringer så opleve, at samtlige lande undtagen Irland på forhånd er så bange for masseindvandring til EU's arbejdsmarked, at de på forhånd indfører alle mulige og umulige restriktioner. Det er mildest talt ikke kønt at se på, og det virker som om, at når moral er godt, så er dobbeltmoral dobbelt så godt.

Min konklusion efter læsning af Kommissionens arbejdsprogram er derfor, at vi nogle gange godt kunne bruge noget mere ustabilitet, nogle kraftige forandringer i markedsøkonomien, nogle kraftige forandringer i det industrielle landbrugssamfund, for at det overhovedet giver mening at snakke om bæredygtighed. Og det er der desværre ikke meget der tyder på p.t.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Så nemt synes jeg ikke, at hr. Søren Søndergaard skulle slippe.

Der var ikke så forfærdelig meget, jeg var enig i, men der var en enkelt ting, jeg måske ville bede hr. Søren Søndergaard om at forholde sig til. Jeg er enig med hr. Søren Søndergaard i, at man har flyttet kemikaliedirektivet fra der, hvor det rettelig hører hjemme, selvfølgelig ved miljøministeren, som i øvrigt har behandlet det i 2 år, over til erhvervsministeren. Men vil hr. Søren Søndergaard ikke anerkende, at det jo ikke er Unionens skyld som sådan, men at det skyldes, at der var en række stats- og regeringschefer, herunder vores egen i øvrigt, af borgerlig, liberal observans, som gjorde det som en politisk handling?

Det, jeg gerne vil prøve at anskueliggøre med spørgsmålet her, er, at Unionen jo ikke har truffet den beslutning, men at det var en bevidst politisk beslutning, der blev taget. Derfor handler Unionen altså også om, hvilke politikere vi sender derned til bl.a. at træffe sådanne beslutninger.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, at det gør en forskel, hvilke politikere der repræsenterer Danmark i EU, og at det formentlig også gør en forskel, om end ikke særlig stor, hvilke politikere der bliver sendt til Europa-Parlamentet. Så det er jeg fuldstændig enig i.

Det, der bare er min pointe, er, at den, hvad skal vi sige, liggen på maven for markedet, som overførslen fra miljøministeren til erhvervsministeren var et udtryk for, er ikke noget, der ligefrem står i modsætning til den filosofi, der i øvrigt præger grundlaget for Unionen.

Kl. 18.05

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Søren Søndergaard, hvorfor mekanismerne skulle være anderledes i et europæisk samarbejde, end de f.eks. er i det danske Folketing. Vi har haft et folketingsvalg for et par år siden, og der er altså også nogle prioriteter, der er blevet anderledes, fordi der er blevet valgt nogle andre. Sådan er politik vel så vel i Danmark som på europæisk plan.